

ти истинското щастие, че ще го нишъ сега оня, дето духа. Вземи си дрипитъ и тръгни по свѣта — да видишъ, какво ще ти донесе тая благословена жълтица!

Взело момчето жълтицата, простило се съ майка си и тръгнало да търси щастие.

Вървѣло, вървѣло, стигнало въ голѣмъ градъ. Влѣзло въ кжщата на богатъ търговецъ.

— Добъръ день, добои хора, — рекло то. — Нѣма ли тукъ нѣкаква работа за мене? Бедно момче съмъ. Трѣбва да изкарамъ нѣщо за прехрана.

Погледналъ го търговецътъ, усмихналъ се и рекълъ:

— Много си малъкъ, момко. Но щомъ те е довелъ Господъ въ кжщата ми, ще ти намѣря работа. Остани да носишъ вода и дърва въ готварницата!

Момчето останало да помага въ готварницата. То носѣло вода и дърва. Работливо било. Обикнало го.

Единъ день търговецътъ тръгналъ по търговия въ далечна страна. Като се прощавалъ съ слугитѣ си, попиталъ ги кой какво желае да му донесе подаръкъ, като се върне. Всички слуги казали, какво желаятъ. Само момчето отъ готварницата нищо не пожелало. Търговецътъ го попиталъ:

— Ти какво желаешъ, момко?

— Нищо не желая да ми донесешъ, защото не искамъ нищо даромъ. Но, ако искашъ, вземи тая благословена жълтица и ми купи, каквото намѣришъ за добре.

— А ти отде имашъ тая жълтица?

Момчето му разказало, кжде намѣрило жълтицата и какъ майка му го изпратила да си дири щастieto.

Търговецътъ взелъ жълтицата и тръгналъ по море къмъ далечната страна. Корѣбътъ му плувалъ дълго време. Стигналъ далечната страна. Търговецътъ продалъ стоката. Спечелилъ много пари. Купилъ на всички прислужници каквото били пожелали. Качилъ се на кораба и вече щѣлъ да тръгне. Но сѣтилъ се за момчето отъ готварницата, което му дало жълтицата, за да му купи нѣщо. Той си рекълъ: „Сега трѣбва да купя нѣщо и на това добро момче. Само заради него трѣбва да се върна въ града.“

Но въ това време край кораба минала бабичка съ торба на гърба.

— Какво носишъ въ торбата, бабо? — попиталъ търговецътъ.

— Котка, — отвърнала бабата. — Не мога повече да я храня. Искамъ да я хвърля въ морето, за да се отърва отъ нея.

— Не я хвърляй, бабо, — рекълъ търговецътъ, — ами на ти тая жълтица, пъкъ ми дай котката. Азъ ще я занеса на едно момче, което много обича котки.

— Бабата се съгласила. Търговецътъ ѝ далъ жълтицата, взелъ котката, качилъ се на кораба и тръгналъ да се върне въ своята родина.

Като плували, какво плували — появила се силна буря. Свалили платната. Бурята понесла кораба като черупка. Стигнали въ непозната страна. Търговецътъ слѣзълъ и отишелъ въ града. Влѣзълъ въ една гостилница. Видѣлъ, че маситѣ били сложони. На всѣка маса имало по една пржчка за всѣки гостенинъ. Почудилъ се търговецътъ, за какво ще да служатъ тия пржчки. Той седналъ на една маса и си рекълъ: „Ще видя какво